

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1ObdoV/9/2020
Identifikačné číslo spisu: 4003899780
Dátum vydania rozhodnutia: 24.09.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:4003899780.10

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Jozefa Záhoreca, Agátova 44, Hurbanovo (pôvodne podnikajúceho s dodatkom CONDOR), IČO: 32 415 702, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Roman Blažek, s. r. o., Pohraničná 4, Komárno, IČO: 36 721 123, proti žalovanému 1/ P. W., B. a 3/ BAUSTYR, s. r. o., Hradná 3, Komárno, IČO: 36 546 861, obaja zastúpení JUDr. Klučková, advokátka, s. r. o., Pluhová 29, Bratislava, IČO: 36 864 242, o náhradu škody, zadosťučinenia a bezdôvodného obohatenia, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. mája 2018, č. k. 5Obo/5/2017-696, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .
- II. Žalovaní 1/ a 3/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Nitre, ako súd prvej inštancie, rozsudkom zo dňa 20. 12. 2016, č. k. 15Cbs/5/2003-662, v časti bezdôvodného obohatenia konanie zastavil. V súvislosti s čiastočným späťvzatím žaloby priznal žalovaným 1/ a 3/ nárok na náhradu trov konania. Žalovaným 1/ a 3/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi škodu v sume 165,97 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, ďalej im uložil zaplatiť žalobcovi zadosťučinenie každému v sume 66,39 eur a žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Súd prvej inštancie tak rozhodol s odôvodnením, že po tom, ako mu bola vec vrátená na ďalšie konanie, v zmysle záverov odvolacieho súdu doplnil dokazovanie znaleckým dokazovaním. Uviedol, že následne si žalobca podaním z 19. 01. 2012 bez odôvodnenia uplatnil voči žalovaným náhradu škody v sume 50 000,-- eur, bezdôvodné obohatenie v sume 20 000,-- eur a zadosťučinenie v sume 20 000,-- eur. Súd prvej inštancie toto podanie posúdil ako zmenu žaloby, ktorú nepripustil, keďže výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe. Dňa 07. 01. 2015 bol okresnému súdu doručený znalecký posudok z 05. 01. 2015, č. 1/2015, vypracovaný znalcom z odboru ekonómia a manažment, odvetvie účtovníctvo a daňovníctvo, doc. Ing. Jozefom Bojňanským PhD., podľa ktorého výška ušlého zisku žalobcu za obdobie od 29. 01. 2003 do 31. 10. 2014 predstavuje sumu 16 350,06 eur. Znalec akceptoval pripomienky žalovaných 1/ a 3/ a po opätovnom preverení výpočtov konštatoval, že ušlý zisk žalobcu má byť správne v sume 14 266,52 eur.

3. Okresný súd zdôraznil, že žalobca ďalej doložil do spisu ako dôkaz aj znalecký posudok z 23. 11. 2015, č. 20/2015, vypracovaný Znaleckou organizáciou, s. r. o., Hurbanovo, podľa ktorého posudku celkový hypotetický zisk za obdobie rokov 2003 - 2012 je vo výške 55 066,36 eur. Na základe tohto posudku žalobca žiadal pripustiť zmenu žaloby v časti uplatnenia finančného nároku náhrady škody pozostávajúcej z ušlého zisku a zaviazat' žalovaných 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 55 066,36 eur. Ďalej žiadal nariadiť znalecké dokazovanie za účelom zistenia výšky bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie zmenu žaloby nepripustil s odôvodnením, že výsledok doterajšieho konania nemôže byť podkladom na konanie o zmene žaloby a konanie vo vzťahu k žalovanému 2/ je právoplatne skončené.

4. Prvoinštančný súd uviedol, že žalobca listom z 25. 10. 2016 špecifikoval svoje nároky, uplatnil si: náhradu škody v sume 55 066,36 eur, zadosťučinenie v sume 20 000,-- eur a bezdôvodné obohatenie si už neuplatnil. Na pojednávaní 29. 11. 2016 sa vyjadril, že náhrada škody v sume 55 066,36 eur a zadosťučinenie v sume 20 000,-- eur nemajú charakter zmeny žaloby, o ktorej by mal súd rozhodnúť. Súd prvej inštancie preto uviedol, že o tomto podaní žalobcu nerozhodol.

5. Konajúci súd ďalej uviedol, že konanie vo vzťahu k žalovanému 2/ je právoplatne skončené a rovnako je skončené i konanie vo veci nekalej súde žalovaných 1/ a 3/. V časti o vydanie bezdôvodného obohatenia zoberal žalobca žalobu späť, žalovaní 1/ a 3/ nevyslovili nesúhlas, preto okresný súd konanie v tejto časti zastavil podľa § 47 ods. 1 a § 145 ods. 2 C. s. p.

6. Predmetom konania zostali len dva nároky uplatnené žalobcom v pôvodnej žalobe, a to náhrada škody v sume 5 000,-- Sk (165,97 eur) a zadosťučinenie, každý po 2 000,-- Sk (66,39 eur). Súd prvej inštancie mal preukázať, že žalovaní 1/ a 3/ sa dopustili nekalej súde vyvolávaním nebezpečenstva zámeny a porušovania obchodného tajomstva. Tým je základ daný. Žalovaní 1/ a 3/ porušili povinnosť, čím je daná aj ich zodpovednosť za škodu. Pri stanovení výšky škody súd zoberal za základ vypracované znalecké posudky s tým, že pri rozhodovaní bol limitovaný ustanovením § 216 ods. 1 C. s. p. Preto zaviazal žalovaných 1/ a 3/ nahradiť žalobcovi škodu v sume 165,97 eur a zadosťučinenie každý vo výške 66,39 eur.

7. Na odvolanie žalovaného, Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako odvolací súd, napadnutým uznesením zo dňa 31. 05. 2018, č. k. 5Obo/5/2003-696 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou rozhodol o náhrade trov konania v súvislosti s čiastočným späťvzatím žaloby. Vo zvyšku odvolanie žalobcu odmietol s tým, že žalovaní 1/ a 3/ majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

8. Odvolací súd najskôr preskúmal výrok o priznaní nároku na náhradu trov konania v súvislosti so späťvzatím žaloby, v rozsahu 100%. V tejto súvislosti uviedol, že o nároku na náhradu trov konania súd rozhodne v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, akým je aj o rozhodnutie o zastavení pre čiastočné späťvzatie žaloby. V prejednávanej spore vzal žalobca žalobu späť bez uvedenia dôvodu, teda sám zaviniť, že sa o nároku meritórne nerozhodlo a žalovaným v dôsledku toho vznikli trovy, ktoré v súlade so zásadou procesnej zodpovednosti za zavinenie musí znášať žalobca. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti je preto podľa odvolacieho súdu v súlade s procesným predpisom, je vecne správne a žalobcovi postupom súdu nebolo znemožnené, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva.

9. Ďalšia časť odvolania žalobcu smerovala proti dvom výrokom rozsudku súdu prvej inštancie, a to proti výrokom, ktorými boli žalovaní 1/ a 3/ zaviazaní na peňažné plnenie tak, ako si ho žalobca uplatnil v žalobe. Z obsahu spisu odvolaciemu súdu vyplynulo, že žalobca podal na súd prvej inštancie návrhy na zmenu žaloby, a to návrh z 19. 01. 2012 (č. 1. 300 spisu) a návrh z 25. 11. 2015, o ktorých rozhodol súd prvej inštancie na pojednávaní 29. 11. 2016, na ktorom uznesenie vyhlásil, odôvodnil a poučil o opravnom prostriedku. Následne žalobca podaním z 25. 10. 2016 opätovne uviedol, že si uplatňuje škodu v sume 55 066,36 eur a zadosťučinenie v sume 20 000,-- eur. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní 29. 11. 2016 na otázku súdu, či ide o zmenu žaloby v časti náhrady škody a zadosťučinenia uviedol, že toto podanie nemá charakter zmeny žaloby, o ktorej by mal súd rozhodnúť a pokiaľ ide o bezdôvodné obohatenie, má to charakter čiastočného späťvzatia žaloby. Odvolací súd uzavrel, že týmto sám žalobca prejavil vôľu o návrhu nerozhodovať a súd jeho vôľu si osvojil a nerozhodol o ňom.

10. Odvolací súd zdôraznil, že závisí od posúdenia súdu, či výsledky doterajšieho konania môžu byť podkladom pre rozhodnutie o zmene návrhu. Ak zmenu žaloby nepripustí, pokračuje súd v konaní o pôvodnej žalobe a o nej rozhoduje. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal na zápisnicu z pojednávania z 29. 11. 2016, z ktorej je zrejmé, že žalobca voči uzneseniu o nepripustení zmeny nevzniesol žiadne námietky. O ďalšom návrhu, ktorý vzápätí podal uviedol, že súd o ňom nemá rozhodovať, lebo nemá

charakter zmeny žaloby. Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že postup súdu prvej inštancie bol v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami a do práv žalobcu na spravodlivý proces nebolo zasiahnuté. Žalobca a jeho zástupca boli účastní na pojednávaní, na ktorom mali právo vyjadrovať sa k postupu súdu a podávať návrhy. Ak toto právo nevyužili, nie je možné úspešne sa domáhať porušenia práva na súdnu ochranu.

11. S poukazom na § 359 až § 361 C. s. p. odvolací súd zdôraznil, že po tom, ako súd prvej inštancie nepripustil zmenu žaloby a pokračoval v konaní o pôvodnej žalobe, rozhodol rozsudkom, ktorým v časti výrokov 3. a 4. v celom rozsahu vyhovel žalobe tak, ako bola podaná na súd 29. 01. 2003. Žalobca bol v konaní o zaplatenie náhrady škody a zadosťučinenia úspešný, preto nebol podľa odvolacieho súdu v tejto časti rozhodnutia osobou oprávnenou podať odvolanie.

12. Výrok o trovách konania odvolacieho súdu sa zakladá podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p.

13. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca (č. l. 709 spisu), prípustnosť ktorého odôvodnil ust. § 420 písm. f/ C. s. p., teda že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Žalobca (v ďalšom texte tiež ako „dovolateľ“) v dovolaní uviedol, že pre nedostatok dôvodov je nepreskúmateľné konštatovanie odvolacieho súdu, podľa ktorého voči uzneseniu o nepripustení zmeny žaloby nevzniesol žiadne námietky s tým, že bol spolu s jeho zástupcom účastný na pojednávaní. Nepreskúmateľným je podľa dovolateľa aj konštatovanie, ktorým mal podať vzápätí ďalší návrh, ktorý by nemal charakter zmeny žaloby. Dovolateľ poukázal na to, že žiadny ďalší návrh nepodal.

15. Dovolateľ má za to, že sa odvolací súd nevysporiadal s jeho otázkou uvedenou v odvolaní, a to či bola aplikácia § 143 ods. 1 C. s. p. súdom prvej inštancie správna. V tejto súvislosti dovolateľ uviedol, že sa odvolací súd nezaoberal ani znaleckým posudkom, ktorým boli vyčíslené jeho nároky, čím došlo postupom súdu k odňatiu možnosti konať pred súdom o nárokoch vo výške 50 006,36 a 20 000,-- eur, hoci na to boli splnené podmienky. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na to, že na pojednávaní dňa 29.

11. 2016, keď súd prvej inštancie nepripustil zmenu žaloby zo dňa 19. 01. 2012, už mal k dispozícii znalecký posudok doc. Ing. Jozefa Bojňanského, PhD. Rovnako súd nepripustil ani zmenu žaloby zo dňa 25. 11. 2015, ktorou si žalobca uplatnil náhradu škody a primerané zadosťučinenie, kedy mal súd k dispozícii znalecký posudok Znaleckej organizácie, s. r. o., Hurbanovo. Z uvedených dôvodov považuje dovolateľ konštatovanie konajúceho súdu, že výsledky doterajšieho konania nemôžu byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe, za nesprávne. Týmto konaním podľa názoru dovolateľa mu konajúci súd odňal právo konať pred súdom pre uplynutie premlčacej lehoty.

16. Napokon podľa dovolateľa v rozpore s vykonaným dokazovaním je aj konštatovanie súdu prvej inštancie, podľa ktorého bol preukázaný len jeden prípad nekalosúťažného konania. Tento záver je podľa dovolateľa v rozpore s obsahom znaleckého posudku doc. Ing. Jozefa Bojňanského, PhD. a s výpoveďou konateľa žalovaného 3/, ktorý na pojednávaní dňa 23. 02. 2005 uviedol, že aj po vydaní predbežného opatrenia naďalej vyrábala ozdobné fasádne prvky údajne s inou technológiou. Ohľadom výšky zadosťučinenia rozhodol súd podľa dovolateľa v rozpore s právnym názorom vysloveným Najvyšším súdom SR vo veci sp. zn. 3Obo/147/2007.

17. Žalovaní 1/ a 3/ vo vyjadrení k podanému dovolaniu uviedli, že považujú odôvodnenie napadnutého uznesenia za dostatočné, zrozumiteľné a dávajúce odpoveď na všetky námietky žalobcu uvádzané v odvolaní.

18. Ďalej nepripustenie zmeny návrhu podľa žalovaných nie je základom dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ C. s. p. a správnosť tejto úvahy z hľadiska výskytu vady odňatia možnosti konať pred súdom odvolací súd nemôže prehodnocovať. Žalovaní dodali, že o nepripustení zmien žaloby rozhodoval konajúci súd samostatným uznesením a nie rozsudkom o veci samej. Napriek tomu sa súd prvej inštancie venoval v odôvodnení rozsudku aj dôvodom o nepripustení zmeny návrhu žalobcu.

19. Žalovaní ďalej uviedli, že výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe, keďže konajúci súd dokazovanie k základu nároku ukončil pred vydaním rozsudku v roku 2006. Preto nie je podľa žalovaných možné, aby sa žalobca domáhal nárokov z údajného nekalosúťažného konania, ktoré malo nastať po roku 2006. Premlčanie nárokov nie je zodpovednosťou súdu a podľa žalovaných je zrejmé, že základ nároku bol posudzovaný pred vydaním rozhodnutia v roku 2006 a je bez právneho významu vyhotovovanie znaleckých posudkov na ušlý zisk po tomto období.

20. Na základe všetkých vyššie uvedených tvrdení žalovaní 1/ a 3/ dovolaciemu súdu navrhli, aby dovolanie žalobcu zamietol a priznal im nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalobca, v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpený podľa § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

22. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

23. Podľa ustanovenia § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

24. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., keďže má za to, že postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

25. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

26. Podľa § 428 C. s. p., dovolateľ musí v dovolaní popri všeobecných náležitostiach podania uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

27. Podľa § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

28. Predmetom dovolacieho prieskumu je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým rozhodnutím bol rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou rozhodol o náhrade trov v súvislosti s čiastočným späťvzatím žaloby, potvrdený. Vo zvyšku odvolací súd dovolanie žalobcu odmietol. Z tohto dôvodu je dovolanie voči napadnutému rozhodnutiu prípustné podľa § 420 C. s. p., pretože ide o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie v danom procesnom štádiu končí.

29. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu videl dovolateľ v tom, že odvolací súd neposúdil, či bol postup súdu prvej inštancie v súlade s § 143 ods. 1 C. s. p. s tým, že jeho konštatovanie ohľadom nepodania námietok voči zamietnutiu návrhu na zmenu žaloby, resp. podanie nového návrhu na zmenu žaloby, je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Dovolateľ má za to, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil výsledky „doterajšieho konania“, ktoré umožňovali konanie o zmenenej žalobe, čím mu konajúci súd odňal právo konať pred súdom pre uplynutie premlčacej lehoty. Podľa dovolateľa bolo navyše v rozpore s vykonaným dokazovaním aj konštatovanie súdu prvej inštancie, podľa ktorého bol preukázaný len jeden prípad nekalosúťažného konania.

30. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces

predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

31. Dovolací súd zdôrazňuje, že právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

32. Právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (sp. zn. II. ÚS 383/06).

33. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

34. Funkciou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvoľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní.

35. Zároveň dovolací súd poukazuje na Nález Ústavného súdu SR II. ÚS 78/95 zo dňa 16. marca 2005 z ktorého vyplýva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, ale iba len na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré preskúmava v odvolacom konaní.

36. Najvyšší súd Slovenskej republiky zisťuje, že odvolací súd v napadnutom rozhodnutí s poukazom na § 142 ods. 1 C. s. p. uviedol, že o zmene žaloby rozhoduje súd na pojednávaní formou uznesenia, proti ktorému odvolanie nie je prípustné (§ 357 C. s. p.). Zdôraznil, že v prejednávanej spore sa súd prvej inštancie zaoberal návrhmi na zmenu žaloby na pojednávaní dňa 29. 11. 2016, kedy dvom návrhom nevyhovel. K tretiemu návrhu zo dňa 25. 10. 2016 poukázal súd prvej inštancie na vyjadrenie žalobcu, podľa ktorého vyjadrenia pri tomto návrhu nešlo o zmenu žaloby, z ktorého dôvodu rešpektujúc vôľu žalobcu o tomto návrhu nerozhodoval. Dovolací súd dodáva, že uvedené závery vyplývajú zo zápisnice z pojednávania vytyčeného na deň 29. 11. 2016 (č. l. 651 spisu). Odvolací súd zdôraznil, že voči nepripusteniu zmeny návrhu žalobca nevzniesol žiadne námietky a o ďalšom vzápätí podanom návrhu nerozhodoval, keďže tento podľa vyjadrenia žalobcu nemal charakter zmeny žaloby. Toto konštatovanie oprel odvolací súd s odkazom na predmetnú zápisnicu z pojednávania zo dňa 29. 11. 2016.

37. Dovolací súd v prvom rade upriamuje pozornosť na skutočnosť, že o návrhoch na zmenu žaloby bolo rozhodnuté uzneseniami na pojednávaní dňa 29. 11. 2016, z ktorého dôvodu tieto uznesenia netvorí súčasť napadnutého rozhodnutia týkajúceho sa veci samej. Napriek tejto skutočnosti sa s odvolacou námietkou, podľa ktorej žalobca namietal nesprávny postup súdu prvej inštancie pri vyhodnotení výsledkov doterajšieho konania za účelom konania o zmenenej žalobe, resp. návrhu o zmene žalovaného návrhu, odvolací súd v napadnutom rozhodnutí zaoberal, a to nad rámec preskúmaného rozhodnutia. S akcentom na odvolací dôvod (ako aj dovolací dôvod - pozn. dovolacieho súdu) nesprávneho postupu konajúceho súdu, ktorým sa mala žalobcovi odňať možnosť konať pred súdom, kedy nebol podľa názoru žalobcu dodržaný postup podľa § 143 ods. 1 C. s. p.,

odvolací súd v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že voči záveru okresného súdu o nevyhovení zmene žaloby žalobca nevzniesol žiadne námietky. Tento záver odvolací súd v napadnutom uznesení riadne odôvodnil s tým, že dôraz na takéto konštatovanie nemožno vnímať osamostatnene mimo špecifik prejednávaneho sporu. Ale je ho potrebné vnímať v súvislosti s odvolacou námietkou žalobcu o prehodnotení postupu okresného súdu s dôrazom na § 143 ods. 1 C. s. p. Ako aj s dôrazom na procesné postupy žalobcu, a to doručenie súdu prvej inštancie dvoch návrhov na zmenu žaloby (zo dní 19. 01. 2012 a 25. 11. 2015), resp. tretieho návrhu zo dňa 25. 10. 2016, ktorý podľa vyjadrenia právneho zástupcu žalobcu nemal byť posudzovaný ako zmena návrhu (viď zápisnica z pojednávania konaného dňa 29. 11. 2016).

38. Dovolací súd dospel k názoru, že v posudzovanej veci odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nie sú nedostatočné a nepreskúmateľné, pretože ako celok spĺňajú parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu sú zrejmé podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, resp. vo zvyšku odvolanie žalobcu odmietol. Konštatoval správnosť dôvodov uvedených v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu k posúdeniu skutkových a právnych záverov.

39. Podľa názoru dovolacieho súdu procesný postup odvolacieho súdu, ale aj súdu prvej inštancie prebiehal v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku, žalobca mal možnosť zúčastniť sa na úkonoch súdu prvej inštancie a proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podať odvolanie, čo aj urobil. Skutočnosť, že sa dovolateľ nestotožňuje s právnym názorom všeobecného súdu, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo zmätočnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

40. Dovolací súd zároveň poukazuje aj na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR č. 2/2016 z 3. decembra 2015, z ktorého vyplýva, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., pričom len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje ani zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa vyššie citovaného ustanovenia. Jedná sa o taký výnimočný prípad, kedy ide o také nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré neobsahuje ani len zásadné vysvetlenie dôvodov, podstatných pre rozhodnutie súdu, čo vykazuje znaky až vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém alebo vady zásadnej, hrubej a podstatnej“, prípadne ak sa zrušením napadnutého rozhodnutia má dosiahnuť náprava „justičného omylu“. O takýto prípad však v preskúmvanej veci nejde, pretože tak, ako je už vyššie konštatované, skutkové a právne závery obsiahnuté v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré spolu s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie tvoria jeden celok) nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 46 ods. 1 Ústavy SR. Za porušenie základného práva zaručeného v článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil rozhodnutie podľa predstáv žalobcu. Vyššie citované zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je aktuálne aj po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový Civilný sporový poriadok, pretože zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, obsiahnuté v novom Civilnom sporovom poriadku, sa nedotkli podstaty a zmyslu tohto stanoviska.

41. Pre úplnosť dovolací súd napokon zdôrazňuje, že nepripustenie zmeny návrhu nie je základom dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ C. s. p. Uvedenému svedčí judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 52/2012 Zbierky stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, podľa ktorého úvaha súdu v zmysle predbežného hodnotenia dôkazov pre konanie o zmenenej žalobe, je výsledkom vnútorného presvedčenia súdu a jeho myšlienkového postupu. Správnosť tejto úvahy z hľadiska výskytu vady podľa § 237 písm. f/ O. s. p. (§ 420 písm. f/ C. s. p.) dovolací súd nemôže prehodnocovať.

42. Dovolací súd ďalej uvádza, že dovolateľ nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu vzhliadol aj v tom, že sa odvolací súd nezaoberal ani znaleckým posudkom, ktorým boli vyčíslené jeho nároky, čím došlo postupom súdu k odňatiu možnosti konať pred súdom o nárokoch vo výške 50 006,36 a 20 000,-- eur, hoci na to boli splnené podmienky. K tejto dovolacej námietke žalobcu týkajúcej sa podľa jeho názoru nesprávneho vyhodnotenia dôkazov predložených v konaní, resp. nevykonania dôkazu (znalecký posudok k nárokom súm vo výške 50 006,36 a 20 000,-- eur), dovolací súd pripomína, že uvedenú vadu nemožno považovať za nesprávny procesný postup, ktorým by sa

znemožnilo strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.). Totiž už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strany sporu (a zakladajúcim prípustnosť dovolania), nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R37/1993, R125/1999, R42/1993).

43. Dovolací súd preto konštatuje, že procesným postupom súdov oboch inštancií nedošlo k tomu, že by súdy znemožnili žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.). Osobitne dovolací súd uvádza, že žalobca nemohol byť dotknutý na svojich procesných právach v žiadnom smere, pretože súd prvej inštancie konal o pôvodnej žalobe, pričom svojimi výrokmi III. a IV. okresný súd návrhu žalobcu vyhovel. Týmto bol žalobca v konaní o zaplatenie náhrady škody a zadosťučinenia úspešný, čím nebol v tejto časti oprávneným subjektom na podanie opravného prostriedku.

44. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ nedôvodne namietal existenciu vady zmätočnosti uvedenej v § 420 písm. f/ C. s. p. Preto dovolací súd dovolanie žalobcu proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu podľa § 447 písm. c/ C. s. p., ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania.

45. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaných 1/ a 3/, ktorí si uplatnili náhradu trov dovolacieho konania, rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

46. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 5:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. 05. 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.